

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milij, num. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN EXORCISME À FRANSA.

¡Quina manera de trèureli 'ls mals esperits del cos!

LOS POLÍTICHS QUE MENJAN.

ENTRES la política dorm, los polítichs menján. Y lo qu' es més estrany ¡fins menján los constitucionals, que al últim se recordan de que son fills dels progressistas!

O sino, reparin:

Fins are havian divagat, ab las alas mulladas per las gibrelladas d' aygua que 'ls tirava en Cánovas; fins are anavan rastrejant y sense poder volar, tots minsos, tant prompte més enfutismats que una piula com més mansos que una tórtora, y es de creure que tot això ho feyan perque no menjavan.

Pero ¡fillets de Dèn! Los valencians un dia convidan a n' en Balaguer, l' hi preparan una d' aquelles *paellas* tant gustosas que saben fer a aquella terra, y D. Víctor s' anima, sent que las orelles se l' hi escalfan, se recorda de que ha sigut progressista, se téu una pila d' anys de sobre, lo cor l' hi palpita com una caixa quan acompanya l' himne de Riego, y com si l' hi haguessin donat corda, comensa a parlar de llibertat y de progrés, y de no deturar-se per res y d' anar endavant sempre, sense mirar que 's quedí algú endarrera, siga qui vulga.

Després vé l' escena del Tívoli y 's destapa l' esperit de l' any 1869... ¡ab un' olor que feyal!

¡Poden contar si varen menjar de gust los constitucionals! Alló eren las barras progressistas en lo més fort de la seva juventut. Un que 's menjava un pastel de una bocada, pensant ab los pastels liberals-conservadors, exclamava:

—Si se 'm posa en Cánovas al davant... ¡nyam!... ab un minut me l' empasso.

Y després dels postres ván venir uns brindis més xarangeros que una xaranga de veteranos tocant l' himne de Lutzana.

¡Quants de aquells convidats, empunyant le ganyet desde el fondo de la seva imaginació no cantavan:

Moriré con la espada en la mano,
moriré con la espada en la mano,
moriré con la espada en la mano
defendiendo la constitucion (1).

Naturalment, aquesta efervescencia, y aquesta manera d' espavilarse davant de un plat de sopa y de una copeta de ví ha picat l' enveja del govern, lo qual encare que vol que no menjí ningú més qu' ell, no podent evitar que 'ls constitucionals se tornin progressistas, ha tingut l' idea de ferlos la competencia.

¿De quina manera? Menjant també.

Y al efecte ha triat al ministre que té més bona dentadura, en Romero Robledo, que sempre ensenya las dents, y l' ha enviat a Sevilla, dihentli:

—Vés, fill meu, vés a la terra de la gracia y del salero, vés y séute a la taula, y endrapa y béu, y quan arribi l' hora de brindar, no 't paris en barras: digas als liberals que nosaltres som més liberals que ningú, als conservadors que no hi ha conservadors com nosaltres, als carlins que som més amichs dels frares que tots ells plegats; que aixó de las irregularitats es un mito; que la tranquilat es completa; que la premsa no diu res y aixó que té la més gran llibertat: recorda que qui calla otorga, y allá hont no arribin los arguments ni 'ls sofismas, fes'hi arribar los xistes y 'ls xascarillos, tú que a la punta de la llengua sempre 'n tens una per dir, tú que semblas el *Almanaque de los chistes*.

Aixís vá parlar l' Antonet, y en Romero Robledo ja es a Sevilla, y a aquestas horas ja están parant la taula.

Pero are veurém una cosa. Are veurém si aquesta política de fer fartoris y bons brindis los hi vá tant bé als amichs del govern com als progressistas.

Jo aposto pels progressistas.

Aquestos, ab tans anys de dejunar, menján un bossí, beuben una copeta y ja 'ls tenen com qui posa oli en un llum.

En cambi 'ls amichs del govern arribarán a taula, y com que ja hi anirán típs del banquet etern del presupuesto, 's trobarán desganats, tristos y sense aquella animació necessaria per alzar l' esperit públich.

(1) ¿De 1869?

Los uns fan boca y s' animan; los altres están embafats y no tenen humor.

Los uns son l' imatge de l' esperança; los altres son l' exemple de la sacietat.

D' aquestes últims no n' esperin res de bó. Ells están embafats y embafarán al públich.

Los progressistas, are que hi están posats, no tenen que fer més que una cosa, si desitjan retornar al país.

Ferli olorar molt esperit del any 1869, y de unas cosas ne vindrán las otras.

P. K.

ANIS DE FRARE.

L' ANSA continua suministrantme aquest producte: no es gens estrany. La confiteria que en aquella terra feya l' anís de frare ha liquidat, y dona aquest article ab una gran rebaixa. Y a pesar de tot, l' anís es bó. Ja veuran, parin la má:

L' expolsada ha sigut general: no ha quedat una oliva a l' olivera: los decrets ho han netejat tot.

Hi ha hagut frares de totes menas; n' hi ha hagut de mansos y de guerreros. N' hi ha hagut que s' han deixat treure refunyant una protesta, y altres que han fet una heroica resistencia.

Entre aquestos ocupan lo primer lloch los de Frigoulet (Tarascó) anomenats premostratenses.

A la quenta alló era un planter de cabecillas de cap de brot.

Los premostratenses de Tarascó, per convent tenian un castell y a dintre del castell ván tancar-se y barrarse, ván alzar lo pont llevadí, ván provehir-se de queviures... y 's disposavan a fer lo que 'ls vaig descriure en lo número anterior de *la Campana*: primer morir que rendirse.

Lo govern vá sitiá-los, valentse de un regiment de línea y un esquadró de dragons.

Y 'ls frares se mantenian impassibles davant de aquestes dragons, que per ells eran los *dragons infernals*.

Tancats dintre del convent, a més dels frares hi havia un gran número de crachs y beatos, número que alguns fan pujar fins a 1.500.

Un remat de béns.

Pero ¡ay! Tancats entre quatre parets no tenian herba per mantenirlos, y als dos dias varen haver de treure *las bocas inútils*.

Aixís ho deyan los telégramas.

Y ben mirat de boca inútil no n' hi havia cap: la que menos, servia per renegar contra 'l govern.

Entre aquestas bocas inútils ván sortir més de 300 donas.

¡Trescentas donas tancadas dintre de una clausura masculina! ¡Jesús, María, Joseph!

Pero no fem mals pensaments! ¡Qui sab! Potser eran 300 cantineras!

Resultat de tot: que aquella milicia fogosa, ardorosa y entusiasta, nascuda per sostenir las més grans batallas contra 'ls esperits malignes, després de tenir tanta llengua, vá capitular vergonyosamente al cap de quatre dias.

No vá poder resistir més enllá de quatre dias de siti, y aixó que tenia aliments en abundancia.

Lo doctor Tanner vá estar quaranta dias sense menjar; los premostratenses no han resistit més que quatre dias menjant.

Y aixó que 'l doctor Tanner es un protestantot de mala mort!

Lo prefecte de policia de Tolosa es digne de passar a l' historia. A treure als caputxins, lo pare guardiá vá entregarli una protesta y una excomunió.

Lo prefecte vá contestarli ab lo següent document:

«RECIBO DE EXCOMUNIONS

«He rebut del Pare Tomás, caputxí, una protesta y una excomunió major, en fé de lo qual l' hi llibro 'l present recibo a Tolosa a cinch de Novembre de 1880.

E DAIOUS.»

Lo prefecte vá ompir totes las formalitats: vá agafar un timbre de 10 céntims, y vá enganxarlo al marge del recibo.

Es la conducta que penso seguir sempre que m' excomuniquin: recibo ab timbre, y vingán excomunions.

NCARE hi ha moderats! Vé l' hivern y cauen los pámpols de las figueras; pero algunas figas que no han pogut madurar, se ressecan dalt del arbre, y ab la pluja, 'l sol, la serena y las gebradas se tornan negras com lo carbó.

Al últim hi entra 'l corch, se descomponen y cauen.

En Cánovas ha fet caure una pila d' aquestas figas, y se las queda pèl seu servey.

Pero las otras desde dalt de la figuera protestan y juran aguantarse, fins que 'l corch las fassi despendre.

D' aquell temible partit de 'n Narvaez y en Gonzalez Bravo; de aquells homes que fusellavan y deportavan, que un temps feyan lo papo a la pobre Espanya, no 'n quedan més que un grapat, y encare mal avinguts.

Se reuneixen y l' un excomunica a l' altre: en Moyano al conde de Puñonrostro; lo conde de Puñonrostro a n' en Moyano.

Pobre gent! Son com aquells caballs carregats de anys y de xacras, dels quals no se 'n pot aprofitar més que la pell. En Cánovas, dels moderats no n' aprofita més que 'l cuyro, per fer unas delxuplinas.

Los constitucionals de 'n Collaso y Gil volen fer un periódich nou y un dinar al Tívoli.

No hi tenim cap inconvenient: qué menjí tot-hom!

Lo periódich nou se titulará *La Vanguardia*.

Tenim, donchs, qu' en Balaguer dec'lara qu' está en la vanguardia del partit, y la fracció de 'n Rius y Taulat l' aplaudeix.

Y en cambi l' altre fracció també vol colocalse a la vanguardia.

—¿Quina diferencia hi ha entre vosaltres? váig preguntar a un partidari d l nou periódich.

—Una de molt gran: qu' ells se posan a la vanguardia tancant las portas, y nosaltres nos hi posém obrintlas de bat a bat.

Alguns constitucionals diuen: «Nosaltres som partidaris de l' esperit de la Constitució de 1869.»

Y quan declaran aixó es precisament quan menján.

Millor seria que fossin partidaris de la *carn*, y farian més bona feyna.

Lo dia de Sant Carlos, alguns carlins de Barcelona ván celebrar un banquet pronunciant brindis animats y *desanimats* a la vegada, y enviant un telégrama de felicitació al rey del As d' oros.

A més del brindis vá haverhi poesias y música. Dos pianos y dos armoniums van tocar la marxa real.

¡Y 'l govern no 'ls vá tocar l' esquena! Ca! Son lastre, y no cabent a la bodega del barco conservador lo fican al menjador.

La senmana passada pèr ús dels madrilenyos: Diumenje y dilluns festas de rigor.

Dimars visita als cementiris.

Dimercs corridas de caballs.

Dijous corridas de toros.

Divendres més corridas de caballs.

Y disapte, dia rodó, ó siga dia de descans.

Es alló que diu la cansó catalana: «Lo dilluns pèls seus diunts la vella no fila; lo dimars per sos passats la vella no fila; lo dimecres compra nespras, la vella no fila» etc, etc.

La vella no fila may; pero «l diumenje filaría si n' fós dia.»

Tampoch, ja fá molt temps que *no filan* los conservadors.

Aquest dia van celebrar una entrevista dos capitans generals de molta figura: 'l general Serrano y en Martinez Campos.

¡L' autor de Alcolea y 'l de Sagunto!

Lo primer y l' últim capítol de un gran libre. No falta qui tracta de enquadrarlos en un sol tomo.

Un jutje de Madrid vá tractar malament al director de la *Correspondencia ilustrada*. Casi tota la premsa vá reunir-se per protestar contra aquest atropello.

Es inútil dir que la *Campana de Gracia*, qu' estima tant com la dignitat de la premsa la dignitat de la justícia, s' uneix al acord dels seus companys periodistas.

Per si no 'u sabian las irregularitats continuan ab la major regularitat del mon.

L' Espanya conservadora es la terra dels vice-versas. Fins lo irregular se torna regular.

A Lyon, un jove republicá, que presenciava l' expulsio de las corporacions religiesas vá ser mort ab un estoch per un neo.

Quantos de aquests neos practican los manaments de la ley de Deu ab la punta del espasil

LA VEU DELS CORRESPONSALS. — De Caldas de Malavella 'ns demanan que fem constar que per are tenen recaudats y entregats á la Junta encarregada de rebre 's fondos pel monument de Tortellá, 47 rals. Sentim que 'ns falti l' espay per continuar lo nom dels suscriptors.

Lo bisbe de Lleida ha visitat lo poble de Artesa de Segre. Al anarse'n algunas donas y criaturas volian besarli la ma, y 'l pre at los a luyava tirant grapats de Sant-Cristos. que aquella colla de infelissos cullian á la aranya estira cabells, entre mitj del fanch que omplia 's carrers. Quina escena més edificant!

Lo convent de jesuitas de Balaguer, que durant la revolució vá ser hospital y després quartel, are alberga 40 pares caputxins. «Con capucha» com deya 'l Terso á n' en Boet.

Lo rector de Sant Boy vá excomunicar als lectors de la *Campana*. També vá criticar á las noyas que van escotadas, afirmant que certas cosas no poden ensenyarlas sino las didas, y encare per necessitat. — Ab sermons aixis no seria difícil que n Pujadas vejés aumentar lo número dels seus hostes.

També á Juneda, un predicador ha dit tot lo mal que ha pogut de la *Campana*. Y á nosaltres ni menos nos riulan las orellas.

A Bagur, durant lo novenari d' animas, nos van tatxar de periódich immoral. Lo mateix predicador s' esforça en fer tragar als feligresos que no plouria fins que s guardés la festa de Sant Arcís.

A Sant Pere de la Guardia (Bruch) al mateix temps que parlava contra la *Campana de Gracia*. 'l predicador vá dir mal de la civilisació moderna. Aixís, al menos, nos fan anar ben acompanyats.

A Tordera, un jesuita ensenyant la doctrina á la quitxalla, vá preguntar: «Quins periódichs es peccat llegirlos?» — Lo noy vá respondre: — La *Campana de Gracia*. Lo pare jesuita vá prométreli un premi per la seva aplicació.

Lo president y secretari de una societat de socorros mútuos de a mateixa població varen proposar assistir á una professó feta en obsequi dels misionistas, pagant la cera dels fondos de la societat. — No sabia que 's jesuitas estesin tant malalts que las societats tinguessin de socórre'ls.

FRET.

— ¿No l' hi sembla que l' hivern aquest any va adelantat?
Frets primerechs... nuvoladas... aixó ho iróbo molt estrany.

— ¡Home! pensí qu' es á Espanya!
Aquí tot va cap girat.

¿No 'u repara? Aquí dels robos no se 'n diuben robos j»; aquí 's ministres, en compte d' estarse, com s' han d' estar, á Madrid cu dant la Espanya, se n van pel mon passejant, atracantous de discursos y a racantse... de bons tallis; aquí 's frares que 's francesos expulsan considerant que son homes peillosos, son rebuts per totes parts; aquí no s troba dos quartos per pagá 's mestres rurals y 's troban trenta mil duros per dar premis als caballs; aquí 's diputats no poden aná al Congrés á parlar y han de parlar pe'ls teatros com 'os que fan jocs de mans; aquí 's carri's ab prou feynas poden camina un sol pas sense que xoquin, ó volquin, ó cayguin d' un pont á baix, ó descarrilia ó 's robio, y en c. m' i per las ciotats hi fan carri's que atravessan los carrers més importants; aquí aquells que no treballan viuhén grasos y trempats; aquí aquells que més s' esforsan apenas poden merjar; aquí emplean als carlistas y empaytan als liberals;

y aquí, en fi, no estranyaría que hi bague's un dalt-a-baix, y la mar se tornés terra, y la terra 's tornés mar, y 'l sol topés ab la lluna, y 'ns cayguessin sobre 'l cap y p'egats ells y nosaltres, anessim al botavant.

— ¡Mo-cal... Fa molt mals pronóstichs.

— ¡Ah! L' home que sab pensar tot ho véu de color negre.

— Y 'l negre 'no s torna blanch?
¿No l' hi sembla que hi ha medis per muda y per transformar totes las cosas humanas?

— ¡Ca! aixó se 'n vá á ca'n Pistrans.

L' Espanya está moribunda y aquest desconcert constant, es la senyal precursora del seu postrimer badall.

¿No sent lo baf de la mort?
Tè molt fret, tè un fret glacial; fret al cor, fret dintre l' ànima, fret á las mans, fret al cap.

¡Ay del cos que l' fret l' enroillat
Eli lo mata, aviat ó t'rt.

— ¿Vosté tè fret? — Bah! ¿qui ho dupta?
— Donchs, si vosté din vritat, teniat fret... al cementiri...

— Aixó segons; ja veurá:
jo 'm cubreixo bè de roba per pogerio desafiar, m' escalfa y aixís me passa.

— Molt bè, vosté ho ha encertat.
¿Se cubreix tèn bè de roba, s' escalfa y se 'l fa passar?
Aixó l' hi convè á l' Espanya aixó sols y 's salvara.

Un ropatge de principis empapats de llibertat, un bon caló d' entusiasme que la esculli, recordant dias grans que ja passaren y altres més grans que vindrán, y aquest fret que l' aniquita cedirá al màgic escalf d' aquestas potestas forsas, y calentantse... viurá.

— Casi crech que ho endavina!
— ¿Qué ho endevino? Y es clar!
Las cosas, los individuos, las familias, los ests, tot obeeix á la influencia d' aqu' st principi vital.

La paraula es la guspira qu' enceu aquest flm sagrat... la ca'ò engendra la vida.

— Donchs... vinga foch y endavant.

C. GUMÁ.

n conservador cínich, veyent que 'l fret s' acosta y que molts espanyois no tenen capa, donava lo següent consell:

— No teniu capa? Donchs féu que 'us ne dongan una de cal's. Vos sortirá barata.

Y un periodista d' oposició l' hi responia:

— No la necessitem pás. Lo govern qu' es prou generós si 'ns deixa sense camisa, en cambi 'ns regala un tapa-bocas.

— ¿Quin tapa-bocas?
— La ley de imprenta.

Sobre l' excés de fret y la falta de capa, deya un pobre xicot que participava de aquest excés y de aquesta falta, contemplant los aparadors de l' Aguilá:

— Com hi ha mon: donaría qualsevol cosa per deixar de ser home y tornarme bastó d' aquestos, Al menos aquestos bastons portan capa!

Lo Sr. Romero Robledo tè de enrahonar á Sevilla.

Alguns creuhén qu' en Cánovas no l' hi vol bè, y que quan lo pollo tornarà á Madrid trobará la poltrona ocupada.

Si per cás, será alló que diuben:
Quien fué á Sevilla — perdió su silla.

A la junta dels moderats histórichs diu que van concorrehi 20 assistents.

Y un general, lo conde de Puñonrostro, vá sortirne censurat.

¡A quin punt ha arribat la disciplina! Ja poden més 20 assistents que un general!

Molt s' ha parlat de l' entrevista de 'n Serrano y en Martínez Campos.

— Y no tè res de particular, deya un fusionista.

Efectivament: no tè res de particular: ho tè tot de general.

Parla un periódich fusionista de la situació actual, y diu, recordant á Espronceda:

«Allá vá la nave
¿Quien sabe dó vá?
¡Ay, triste el que fia del viento y del mar!»

Nosaltres ray, que no 'ns hi hém embarcat!

S' ha publicat un llibre titolat: «Influencia de la mujer sobre los destinos del hombre.»

Aquest llibre es original de un empleat. ¿Quina dona deu ser aquesta que tè influencia sobre 'l destino que desempenya.»

Entre las cosas bonas qu' el conde de Puñonrostro va dir vindicantse davant dels moderats, per haverse'n anat ab en Cánovas, s' hi troba lo següent:

«Senyors, siguém racionales: jo no me n' hi anat ab en Cánovas, sino qu' en Cánovas se 'n ha vingut ab mí. La seva política es la política dels moderats. Ell no deixa parlar á ningú, fá lo que l' hi dona la gana, divideix als partits en legals é ilegals, governa ab lo látigo, acull als frares ab la rialla als llabis; permet que 's restableixin los convents, y en las sévas mans, lo mateix que si estigués en las nostras, s' empobreix la Espanya. En Cánovas es presoner nostre.»

— *Mi capitán*, cridava un dia un quinto entre mitj d' una batalla: hi agafat quatre enemichs.

— Corra, pórtals aquí, responia 'l capitá.

— ¡Oh! com que son quatre, no 'm volen deixar anar y no puch, deya la véu del soldat allunyantse.

Aixó mateix crida aquest conde de Puñonrostro, allunyantse dels moderats.

Reparto del Tenorio en la temporada de 1880:

Tenorio: Balaguer — *L. Megía*: Romero Robledo.

— *Chuti*: Martínez Campos. — *Capitán Centellas*: Serrano. — *Sepulturero*: Moyano. — *Avellaneda*: Lopez Dominquez. — *Comendador*: Cánovas. — *Diego Tenorio*: Sagasta. — *Bularelli*: Mr. Martin. — *Doña Inés*: Constitució de 1869. — *Brigida*: Constitució de 1876. — *D.ª Ana de Pantoja*: La Gaceta Universal. — *Tornera*: La Política. — *Abadesa*: La Epoca. — *Lucia*: La Patria. — *Agutzil*: Fiscal de imprenta.

Y un servidor de vostés se queda 'l cárrech (de apunta or.

Que 'm deixin apuntar á mí, y jo 'ls juro que tindrem un Tenorio molt divertit.

Un periódich conservador diu que 'l discurs de 'n Balaguer es alló de Shakespeare: Paraulas, paraulas, paraulas.

Pero un periódich demócrata l' hi observa lo següent:

«En aquestas cosas las llavors son paraulas; pero 'ls fruits son fets...»

Y continúan par'ant los dos periódichs:

— ¿Cóm es possible, pregunta 'l primer, governar ab la constitució de 1876 interpretantla ab l' esperit de 1869?

— Es molt senzill, respon lo segon: dintre de pots molt frágils y trencadissos s' hi poden ficar espèrits de gran forsa expansiva:

— Pero, llavors es facil que 'ls pots reventin.

— Precisament.

L' escena passa al poble de Sardañola. Lo bisbe tè de anarhi, y l' arca de, qu' es un subjecte molt religiós, per rebre'l de una manera ruidosa, convoca als individuos del somaten, baix molta de deu ralets al que falti á la llista.

«Arriba 'l bisbe, y encare no alsa la má per distribuir una bendició entre 'l seu remat ¡barrabum! sona una descarga cerrada.

Lo bisbe fá un moviment nerviós, y 's disposa á manifestar que aquella manera de fer ostentació de la alegría no es del seu agrado, y sense donarli temps de res ¡pim! pam! pum! comença 'l foch granejat, als crits de «¡visca la religió! ¡visca 'l bisbe!»

Resultat. que al pobre prelat, un fegonasso vá socarrimarli 's cabells y la teula morada.

Vels'hi aquí lo que tè mantenir relaciones massa íntimas ab aquestas mansas ovellas!

Anys endarrera á Tarragona, en una d'aquestes descargas de gala, varen matar á un patje qu'estava al costat del arquebisbe. Un dels feligresos, ab la precipitació vá deixarse la baqueta dintre del canó de la carrabina.

L'arquebisbe desde llavors, vá privar que á la seva arribada als pobles se l'hi fessen semblants demostracions.

Al anar un dia á fer la visita pastoral á Montbrío de la Marca, quatre individus del somatent, ab l'arma penjada á l'espatlla, se l'hi ván acostar en tó duplicant, dibentli:

—Sr. Arquebisbe, per mor' de Déu; dóngans permís per *tirarli quatre tiros.*
(Históric.)

A un foraster, parlantli un barceloní de la portentosa habilitat dels escura-butxacas, vá dirli:

—Anéu alerta ab lo rellotje.
—M'hi posaré la mà.
—De cap manera, sino 'us exposéu á quedarvos sense rellotje y sense mà.

Estracte de un sermó predicat en un poble immediat á Barcelona:

«La blasfemia, germans meus, es pitjor que 'lrobo, pitjor que el assassinat: ab l'assassinat y 'lrobo s'ofen als homes; ab la blasfemia s'ofen á Déu.»

Es rigurosament textual.

Després anyadia:
«Jo prou vos donaria un remey per corretjirvos de renegar. Cada vegada que se'us escapi una mala paraula, agaféu dos quartos y depositeu-los á la caixa de las ánimas. Y com que reneguéu tant, al cap del vespre vos trobareu sense una malla.»

«Ja sé jo que no tots podéu apelar á aquest remey, perque no tots sou ríchs, no tots teniu dos quartos, cada vegada que se'us escapa una mala paraula.»

«Peró pèls pobres hi ha un altre medi: los pobres á cada renech vos ficaréu una pedra á la butxaca, y al vespre....»

No vaig sentir més del sermó perque vaig ferme un tip de riure, al sentir un carreter que tenia al meu costat y deya:

—Sí, al vespre, ab tantas pedras ja 'n tindrem prou per construir una casa.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Geperuda.
2. ID. 2.ª—Pasiensia.
3. AGENTÍGRAFO.—Mingo, minyo.
4. MUDANSA.—Pansa, pensa, pinsa, ponsa,

5. TRENCA-CLOSCAS.—Congas de Tineo.

6. CONVERSA.—Partera.

7. TERS DE SÍLABAS.—*Di mo ni*
Mo ni ca
Ni ca sia

8. GEROGLÍFICH.—*Nov y set, setse.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans P. E. P. y Pintor de parets; n'han endevinadas 7 A. T. O.: 6 Hipócrita Beato; 5 Escarxofa, Sarapago y J. E. Puntarri; 4 Ninot de cera, Un Recoletó y Calamastechs; 3 Gall inglés, 2 Lo del Llobregat; y 1 no més Anónim y Valenciá fals.

XARADAS.

I.
Casi tothom menja *prima*,
las donas portan *segona*;
en música hi ha *tercera*
tant si es dolenta com bona.
Menjar un plat de *tres prima*
al hivern, sempre reforça.
De *tot* algun home n'es
y ni tant, sols s'en adona.

PAPARINAS.

II.
Passant prop del riu *primera*
vaig omplirne d'aigua un got;
y 'm digué la *dos tercera*
que no 'n begués, qu'era *tot*

UN TAPE DE F. DE R.

SINONIMIA.

«Qu'has fet aquella *total*
de xocolate Maria?
—Me l'ha *tot* un gos de *tot*
quan jo de casa sortia.»

UN TAPE.

MUDANSA.

Un dia *tot* del terrat
un jove ab un *tot* volia
dirme que forsa faria
en lo punt més elevat.
Com *tot* tenir molta *tot*,
vaig acceptar la proposta
per lo qual ferem la posta
y 's vá fer *tot* lo xicot.

TRES NYOCATENCHS.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una cosa dels neos; la 2.ª un sentiment universal; la 3.ª lo que hi ha en la música; y la 4.ª un carrer de Barcelona.

D LENU VALICUR.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los punts ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 21.

ANTONET TEIXIDÓ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Un instrument músich.
1 2 3 4 5 6 7—Un menjar.
5 4 3 2 5 3—Una nació.
1 2 3 4 3—Un metall.
7 2 5—Una cosa que fá cremar.
1 3—Un aliment.

SINDRIA Y C.^a

GEROGLÍFICH.

R
A men
A la
q a
L K N O
×
Tusino
P L P A.

TONET TARRAGONÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse Pep de Castellbisbal, Feliu Feliu: Un recoletó, Pau Sala, Cau, Recau y Sant Vicens, Un amic de n Fontrodona y Anónim.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que envian los ciutadans Hipócrita Beato, Crapas, F. Anquera y Anguera, Un hortalá, P. C., F. P. F. y P. G. C., Llarch y Prim y C.^a, J. E. Desconegut de Malgrat y Lluís Claramunt.

Ciudadá Cau, Recau y Sant Vicens: Publicarem trenca-closcas, endevinallas y triángul de paraulas.—Feliu Feliu: Idem un trenca closcas.—Lo del Llobregat: Hi anirà un gerooglífich y un quadrat.—J. E. Puntarri: Idem un logogrifo y dos conversas.—Xim Cera: La carta es frivoi; y l'altra poesia té un final massa atreuit.—Pere Poblador: La poesia está bé; pero 'l generó no entra en los nostres periódichs.—Joan Vilaseca: La poesia arreglada podrá insertarse, las demés son incorrectas.—Joan de la Bandera: Insertarém una conversa, un quadrat y un trenca-closcas.—F. L. Poes a es fluixá.—Colom: Hi anirà un trenca-closcas.—S. D. Ripollet: Es impossible que cada senmana poguem ocupar nos del mateix, sobre tot no 'ent alló que se 'n diu una cosa de l'altre mon. La primera condició que ha de tenir la Campana es la varietat.—Un recoletó: Aprofitarém un grà de anís.—Ciudadans J. M. Tordera; J. L. Igualada; Dos Tarugos de Zúñeda; Un suscriptor Samboga; L. T. Balaguer; T. S. Artesa; y D. P. C. Idas de Malavella: Quedan servits y gracias.—Ángel Sabater: No podém aprofitar més que la combinació numérica.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran asurtit per tots los gustos y totes las fortunás. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d'or, formas distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 2 rais fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la libreria de n Lopez, Rambla del Mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convenceran que no exagerem.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als correspondents s'atorgan grans rebaixas.

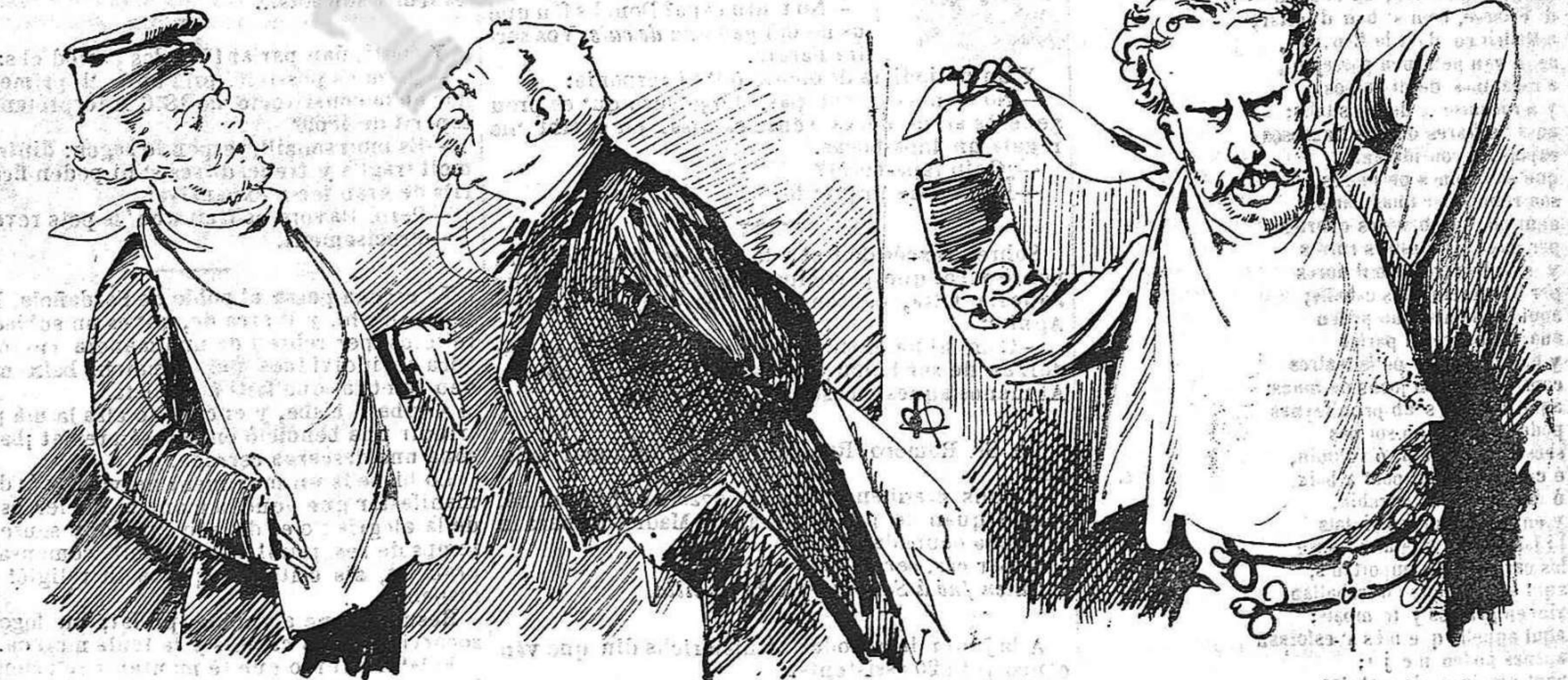
CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas a 4 rs. El Cencerro, a 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.

—Y donchs D. Victory, qué pensa ferne gayres de dinars?
—¡Qué vol que l'hi diga, D. Anton! Jo crech que ni val la pena de que 'm tregui 'l tobolló.

Per més que 'l govern se proposi fer la competencia, hem de confessar que ab aixó de techs, hi entenen més los progressistas.